

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 73

verlden stönade¹, att naturen skälfvande ropade af fruktan, och himlarne förlorade sitt ljus². Från den romantiska litteraturen må vidare erinras om de många naturpersonifikationerna i Alexanders Saga (t. ex. s. 50, 105, 150). Solen säges jämra sig i Karlamagnus Saga (s. 223)³.

Jag öfvergår nu till framställningen af den deskriptiva naturskildringen, om jag får använda detta uttryck, då den norröna diktningens knapphändiga, mera antydande än utförande art äfven här gör sig gällande. Jag menar den, som åtnöjer sig med att måla föremålen i deras naturliga färger, utan att inandas i dem ett lånadt lif.

Poetiskt värde torde man kunna tillerkänna denna lika så väl som den förra, då det ju vid naturskildringar först och främst gäller att teckna de väsentliga dragen på ett så målade sätt, att den åsyftade bilden framkallas i fantasien. En antydning af den skildrandes känslor behöfver naturligtvis ej uttryckligen förekomma, men den bör alltid kunna läsas mellan raderna. Saknas denna förutsättning, nedsjunker naturskildringen, huru tydlig och trogen den än må vara, till prosans sfer. Såsom exempel kunna nämnas de topografiska skizzer, som påträffas så ofta i de isländska sagorna. De falla ej inom området för denna uppsats.

Den följande framställningen bestämmes af den historiska ordningsföljden, endast för så vidt denna förefallit mig vara af vigt för ämnets rätta belysning. Mitt förnämsta syfte har varit att söka gifva en totalbild af »die poetische Verwendung der Natur» i den norröna diktningen.

¹ *Heimrinn stundi*; jfr. *Leos ord univarsa creatura congemuit*, den angelsaksiska korsdiktens *weóp eal gesceaft*, som anföras af Bugge.

² *Náttúran æpti af ótta öll skjálfandi, enn himnar sjálfir týndu ljósi.*

³ *Er sólín rann upp, pá veinadi hon sér* o. s. v.